

čiti právnímu názoru odvolacího soudu, že smlouva, kterou žalovaný spolek propachtoval svoji kinematografickou licenci, jest nicotná dle § 879 obč. zák. (srov. rozh. Sb. n. s. čís. 6131, 12705 a 13846). Je-li však pachtovní smlouva nicotná, nutno považovati osoby, kterým majitelé licence svěřili provoz kinematografické licence, za zmocněnce majitele licence, kteří ovšem byli i oprávněni objednávat pro kino filmy v rámci jeho podniku, neboť bez filmů onen provoz vůbec není myslitelný, a je dovolatel zavázán z příslušných objednávek filmů, při čemž nesejde na tom, zdali osoby, jimž kinematografická licence byla propachtována, učinily objednávku osobně neb prostřednictvím třetích osob (podpachtýřů). Nesejde ani na tom, že neobehrané filmy nebyly dovolateli, pokud se týče jeho zástupců skutečně odevzdány, nýbrž stačí, že jim byly dány k dispozici. Jde o solidární závazek obou majitelů kinematografické licence, neboť vzájemné plnění žalobkynino jest podle povahy věci nedělitelné, a v takovém případě sluší smlouvě podle pravidel poctivých styků (§ 914 obč. zák.) rozuměti tak, že nedělitelnému plnění na straně jedné má odpovídati i nedělitelné plnění na straně druhé, pokud opak nebyl ujednáán.

Čís. 15052.

I když se dědic vzdá opravných prostředků proti odevzdací listině, jest pozůstalost pravoplatně odevzdána teprve doručením odevzdací listiny. Před tímto doručením lze žalovati pozůstalost zastoupenou dědicem bezvýminečně se přihlásivším.

(Rozh. ze dne 19. března 1936, R I 1396/35.)

Prv ý s o u d zamítl žalobu podanou žalující obcí na pozůstalost po Vítu Š. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl. D ů v o d y: V protokole o projednání pozůstalosti je uvedeno, že se zůstavitelovo jmění odevzdává pozůstalé manželce Marii Š. a že dědička prohlásila, že se předem vzdává opravných prostředků proti odevzdací listině. Odevzdací listina byla Marii Š. doručena 25. září 1933. Podle toho v době podání žaloby v této právní rozepti, to jest 2. září 1933 a v době doručení žaloby, to jest 21. listopadu 1933 již žalovaná »pozůstalost po Vítu Š.« jako právnická osoba neexistovala. Podle § 547 obč. zák. se na pozůstalost pouze před tím, než ji dědic přijal, hledí tak, jako kdyby ještě byla državou zemřelého, ale dědic, jakmile dědictví přijal, představuje se zřetelem k němu zůstavitele. Od této doby nebyla již pozůstalost jako taková schopna vcházeti v platné závazky (§§ 865—869 obč. zák.) a nebyla podle § 1 c. ř. s. způsobilou před soudem jednati. K toinuto nedostatku procesní způsobilosti jest podle § 6 c. ř. s. hleděti z úřední povinnosti v každém období rozeptě. Ježto podle povahy věci nemůže býti tento nedostatek v přítomném případě podle § 6 odst. 2 c. ř. s. odstraněn, byl podle § 7 c. ř. s. odvolací soud povinen vyřknouti

usnesením zmatečnost řízení tímto nedostatkem stíženého a žalobu ve smyslu § 230 odst. 2 c. ř. s. odmítnouti.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí o odvolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil napadeným usnesením rozsudek prvního soudu a předcházející mu řízení, pokud jde o žalovanou pozůstalost po Vítu Š. jako zmatečné a odmítl žalobu proti této spolužalované straně. Jak plyne ze spisů okresního soudu o projednání pozůstalosti po Vítu Š., byla sice odevzdací listina vydána 28. června 1933, byla však Marii Š. jako universální dědičce, jež se bezpodmínečně podle posledního pořízení přihlásila, doručena teprve dne 25. září 1933. I když se Marie Š. podle protokolu o projednání pozůstalosti ze dne 28. dubna 1933 vzdala opravných prostředků proti odevzdací listině, nemohla listina ta před jejím doručením nabýti právní moci (§§ 31 (5) a 33 zák. čis. 100/31 Sb. z. a n.). Nebyla tudíž v době podání žaloby, t. j. dne 2. září 1933 pozůstalost universální dědičce ještě pravoplatně odevzdána a právem proto byla žaloba řízena proti pozůstalosti jako žalované straně zastoupené přihlášivší se dědičkou, a nemohla býti pro nedostatek procesní způsobilosti žalované pozůstalosti odmítnuta (srov. rozh. čis. 9762, 12655 Sb. n. s.). Ovšem byla žaloba doručena dědičce až dne 22. listopadu 1933, tedy v době, kdy již pozůstalost po Vítu Š. jako soubor práv a závazků neexistovala, takže v té době se jí nedostávalo procesní způsobilosti podle § 1 c. ř. s. Avšak okolnost ta nemá v zápětí zmatečnost provedeného řízení a vydaných rozsudků podle § 6 c. ř. s. Universální dědička Marie Š., která — jak již řečeno — se k pozůstalosti bezvýminečně přihlásila, mohla vstoupiti a vstoupila do sporu jen ve vlastním jméně, a také ve vlastním jméně ve sporu projednávala. V té době byl již soubor práv a závazků zůstavitelových sloučen se souborem práv a závazků universální dědičky. Nejde tu o nic jiného, než o nesprávné označení žalované strany, a může její správné označení provést nejen soud první stolice, nýbrž i soud stolice vyšší. Byl proto rozsudek soudu první stolice neprávem napadeným usnesením zrušen.

Čís. 15053.

Byla-li pozůstalost již odevzdána dědici (transmittentovi) a objeví-li se po jeho smrti další pozůstalostní jmění, nejde o případ transmise.

Nově se vyskytnuvší jmění nelze v tomto případě považovati za ležící pozůstalost; odevzdací listinou byla povolaným dědicům odevzdána veškerá pozůstalost, ať známá nebo neznámá, jako celek.

(Rozh. ze dne 19. března 1936, R I 98/36.)